

» καὶ μόνον ὅπου βλέπω τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν κα-
» θηκόντων, ἐκεῖ ὡς προεῖπον ἀναγνωρίζω τὸν
» βραχμᾶνα.»

Ἡ ἀπόκρισις τοῦ Ἰουδχιτσίρα περιλαμβάνει ἐν
συνόψει τὰ ἐξῆς. Ἡ τελετὴ τῆς μυήσεως ἀποτελεῖ
τὴν ἀναγεννηθεῖσαν φυλὴν, καὶ ὅστις, μυηθεὶς ἅπας,
παρμελεῖ τὰ καθήκοντά του, πρέπει νὰ καταλέγη-
ται μεταξὺ τῶν ἐκφύλων ἀνθρώπων.—Τὸ βάπτισμα
ἀποτελεῖ τὸν χριστιανὸν ἀλλ' ἄνευ τῆς πίστεως καὶ
τῶν ἔργων, ἅτινα εἰσὶν ἀποτελέσματα τῆς αὐτεξου-
σιότητος, ὁ χριστιανὸς ἀποβάλλει τὴν χάριν τῆς ἀ-
ναγεννήσεως. — Ἦτο δύσκολον νὰ ἀρνηθῆ τις ἐπι-
σημότερον τὴν προνομιαίαν γέννησιν τοῦ βραχμᾶνα,
καὶ νὰ καθιερώσῃ ἐκ νέου τὴν ἐνώπιον τοῦ θεοῦ ἰ-
σότητά ὅλων τῶν κλάσεων ὅπερ ἐστὶν ἀναφαίρετος
κληρονομία. Ὅλη ἡ περικοπὴ τείνει εἰς τὸ νὰ ἀνα-
πτύξῃ τὴν θέσιν ταύτην, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι καὶ πρέ-
πει νὰ θεωρῆται τὸ πᾶν εἰς τὰς ἀνθρωπίνους πρά-
ξεις· καὶ ἂν ἡ φιλοσοφικὴ αὐτὴ συζήτησις εἶναι ὀλί-
γον λεπτή, ἀνεδείξεν ὅμως τοῦλάχιστον ἐν ὅλῃ αἰ-
τοῦ τῇ λάμπει τὸν ἰνδικὸν πνευματισμὸν. Ὁ Ἰουδ-
χιτσίρακας σπερόμενος πάλιν πρὸς τὸν Ὀφιν Νανού-
χαν ἐρωτᾷ :

Ἔπεται συνέχεια.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ.

(Ἐκ τῶν τοῦ O. Goldsmith.)

« Ὁ ἐρημίτης ἀγαθὲ, τῆς ζοφερᾶς κοιλάδος,
Ὀδήγητον, παρακλῶ, τὸ πλανηθέν μου βῆμα·
Νομίζω πῶς παρατηρῶ φῶς ἀμυδρὸν λαμπάδος,
Καταφυγίου ποθητοῦ μυστηριώδες νῆμα.»

« Μὲ θλίψιν περιφέρομαι ἐδῶ ἀπεπλανήθην·
Καθίμαζαν τοὺς πόδας μου εἰ λίθοι καὶ εἰ θάμνοι
Νὰ εὕρω κἄν διέξοδον τινὰ δὲν ἐδυνήθην.
Τὸ βλέμμα μου τὴν ἔρημον κυττάζον ἀποκάμνει.»

« — Γιέ μου, μὴν ἐκτίθεσαι » ὁ ἐρημίτης κρᾶζει,
« εἰς τὴν ἐπιφοβὸν αὐτὴν νὰ πλανηθῆς σκοτίαν·
Τὸ μακρὸν ἐκείνο φῶς φοβοῦ, σὲ δελεάζει,
Ἴνα σ' ἔλκυσ' εἰς ἀτραπὸν ἀπόψε ἀπαισίαν.»

« Ἐδῶ εἰς τὸ φερίσκον καὶ ἄστεγον πεδίου
Ἢν' ἀνοικτὴ ἡ θύρα μου, ἀγγέλλει τὴν εἰρήνην.
Καὶ ἂν λιτὸς ὁ δαίμωνός μου ὑπάρχ' εἰς τὸ κελίον,
Τὸν συμμερίζω πάντοτε, οὐέ μου, μ' εὐφροσύνην.»

« Δοῖπόν ὑπὸ τὴν στέγην μου τὴν νύκτα ταύτην μένει,
Καὶ δέξου τὸ φιλόξενον τοῦ ἐρημίτου δαίμων·
Εἶναι ξηρὰ ἡ κλίνη μου, ἄπλ' ἡ στρωμνὴ μου εἶναι,
Ἄλλὰ τὴν εὐλογίαν μου θὰ εὕρῃς καὶ τὸν ὕπνον.»

« Τὸ ποίμνιον ἐλεύθερον σκιρτᾷ εἰς τὴν κοιλάδα
Σφαγῆς ποτὲ σίδηρον ἐν μέσῳ τοῦ δὲν βάλλω·
Ἀπὸ τοῦ θεῖου εἰκτιρμοῦ φωτίζομαι τὴν ἔαδα,
Μαθάνων κατὰ ταπεινῶν πλασμάτων νὰ μὴ σφάλλω.»

« Ἡ καρποφόρος τοῦ βουνοῦ πλευρὰ μὲ προμηθεύει
Τροφὴν ἀθώων καὶ λιτὴν, καρποὺς καὶ γόστ' ἀφρώδη·
Καὶ ἡ πηγὴ, ποῦ τὴν φαιδρὰν κοιλάδα καταρδεύει
Παρέχει πόσιν εἰς ἐμὲ γλυκεῖαν καὶ δροσώδη.»

« Μείνε τὴν νύκτ' αὐτὴν ἐδῶ, ὦ νέε ἰδοκώρε·
Τὴν μέσην παραίτησε τῆς γῆς, τὰς ὠχρὰς σκέψεις·
Ταχέως εἰ ποδόμενοι πεσοῦν τῆς ζωῆς ὄρασι,
Κ' ἐπάνω εἰς ἐπιπέμπωμεν τοὺς πόθους καὶ τὰς βλέψεις.»

Τοῦ ἐρημίτου ἡ φωνή, ὡς δρόσος οὐρανια,
Τὴν ὄψιν κατερδεύουσε τοῦ ξένου νεανίου.
Σιμονορεπίως τὴν πόσιν ἐδέχθη κ' ἐρυθρίαν·
Κι' οἱ δύο τότε ἔλαβον τὸν δρόμον τοῦ κελίου.»

Εἰς ἔρημον διέξοδον δρυμῶνος πανάρχαιου
Τοῦ ἐρημίτου ἔκειτο τὸ σιγαλέον δῶμα,
Τοῦ πένητος καταφυγῆ, καὶ ἄτυλον ἔλεου
Ἐφαῖδρυνε τὸ σκυθρωπὸν τοῦ ἰδοκώρου ὄμμα.»

Τὸ ταπεινὸν δωμάτιον τοῦ ἐρημίτητος
Φροντίδα δὲν εἰδείνουσε, προφύλαξιν κάμειαν·
Τὴν θύραν ἤνοιγεν ἀπλοῦς στροφεὺς ἀντὶ κλειδίου,
Καὶ οἱ τυχλοὶ σύντροφοι εἰσῆλθον μ' ἡσυχίαν.»

Τὴν ὄραν καθ' ἣν παύουσι τὰ ἔργα τῆς ἡμέρας,
Καὶ εἰς τὸν οἶκόν του καθεῖς τὸ βῆμα διευθύνει,
Τὸ πῦρ ὁ ἀναχωρητὴς ἀνάψας τῆς ἐσπέρας
Τοῦ ξένου τοῦ τὸ πρόσωπον ἐξήτει νὰ φαιδρύνῃ.»

Τὸν ἐκ λαχάνων οἰπνὸν τοῦ προθύμως παραβίασε
Προσμεριδιῶν ἐκάλειε τὸν νέον νὰ δαιπήσῃ,
Τὰς ὥρας δ' αἵτινας χωροῦν ἀργὰ πρὸς νότατος μέσας
Μὲ διηγήσεις ἤρχισε τερπνὰς νὰ διανύσῃ.»

Πλησίον τῶν ἡ οἰκουρᾶς γαλῆ ἐξηλωμένη
Μετὰ παιγνίων νηγελῶν τὰ μέλη της ταυθεῖ.
Τοῦ τερπνοῦ ἡ φωνὴ ἤχεε ἡ κεκρωμένη,
Καὶ ἡ ἐκλάμπουσα πυρὰ τὸ πᾶν φαιδρὸν δαικνύει.»

Πῆν τίποτε δὲν δύναται τὸν ξένον νὰ φαιδρύνῃ,
Διότι σιωπῆ πικρὰ τὰ χεῖλη αὐτοῦ κλείει,
Διότι τὴν καρδίαν τοῦ κρυπτῆ κεντᾷ ὀδύνη,
Καὶ βαθμηδὸν τὸ δάκρυ του τὰς παρειὰς του χρίζει.»

Ὁ ἐρημίτης θεωρῶν μὲ συμπαθείας βλέμμα
Τὴν θλίψιν τοῦ σιωπηλοῦ αὐτοῦ συνδαιτυμόνος,
« Πόθεν, ὦ νέε δυστυχῆ, τὸν ἐρωτᾷ ἡρέμα,
« Πόθεν τοῦ νέου στήθους σου ἐξέρχεται ὁ πόνος;»

« Μήπως πλανᾷσαι ἄστεγος κ' ἐγκαταλειμμένος
« Ἀπὸ τὰ μαδιάματα ὑπόλου εὐτυχίας;
« Μὴ ἀπὸ οἴλου ἀπίστον εἶσαι προεδομένος;
« Μὴ δύσερως τις σ' ἐπληξε τὸ βάθος τῆς καρδίης;»

«—Οἴμοι τοῦ πλοῦτου μάταια αἱ γαῦναι εὐφροσύναι
« Ὡς εὐθραστα ἀθύσματα παρίρχονται παιδίων·
« Οἱ εἰς τὰ θέλητρα αὐτοῦ πρόσκολλημένοι, εἶναι
« Ἀδέλτεροι, καὶ βάνυσσον διάγουσι τὸν βίον.»

« Καὶ ἡ φίλις ὄνομα μελωδικὸν καὶ πλάνον,
« Ὡς θέλητρον νερκωτικὸν κοιμίζει τὴν καρδίαν,
« Σκιὰ τὰ ἴχνη τρέχουσα πλουσίων ἢ τεράνων,
« Καὶ ρίπτουσα τοὺς δυστυχεῖς εἰς τὴν ἀπελπίσιαν»

• Ὁ ἔρωσ, ἤχος Παρρὸς καὶ ἄθος μῦρον πνέον,
• Ὁραῖας πλὴν μικροπρεποῦς νεάνιδος σαγήνη,
• Δὲν φαίνεται ἐπὶ τῆς γῆς εἰμὴ ἐν μέτρῳ νέων
• Περιστερῶν, ὅταν θερμὴ τὰ θάλαπυ εὐφροσύνη »

• — Τὸν θείοντα τοῦ λογιχοῦ λοιπὸν ὀπλίμου, νῆα,
• Τῶν γυναικῶν τῆν ἄστατον καρδίαν καταπρόβει. , »
Κ' ἐνῶ αὐταὶ ἤκουοντο αἱ λέξεις αἱ γυναικίαι,
Τοῦ νέου κρυπτός θόρυβος τὸ στήθος κατακλύνει.

• Ὁ ἔρημίτης θεωρεῖ μ' ἐκπεπληγμένον βλέμμα
Τοῦ νεανίου τῆν μορφήν μεστήν θελητήριον νέων,
Ὡς νύφη τὴν αὐγὴν χρυσῆ καλύπτουσαι ἡμέρα
Τὸν οὐρανόν, καὶ ζέφυρος τὰ σῦρει χυμῶς πνέων.

• Ἡ ὄψις ἡ περίδελος, τὸ στήθος τοῦ τὸ πάλαν,
Τοῦ ἔρημίτου προφανῶς ταραττοῦν τῆν καρδίαν
Ὁ νέος δὲ γινώσκεται μ' αἰδῶ καὶ ψυχῆς σάρον,
Πῶς εἶναι κόρη ἀνθρώπου μετ' ἀκλουθῆν τελείαν.

• Συγχώρησε τὴν τὸλμην μου, ἡ νῆα τὸ ε λέγει,
Συγχώρησε τὴν δυστυχῆ καὶ ἐγκαταλειμμένην.
Πληροῦται ἀπὸ ἀσεβῆ φωνῆν ἡ ἀγνή στέγη,
Καὶ φέρω εἴμ' ἀμαρτωλῶν εἰς γῆν ἀγιασμαίνην.

• Ἀλλὰ τὸν εὐσπλαγγίζαν σου θεὸς διεγέρθη νῆα,
Ἦτις ἀπὸ τὸν ἔρωτα ὠθεῖται καὶ πλανᾶται.
Ζητῶ εἰρήνην, πλὴν ἐλπίς μετ' αἰδῶ ματαία,
Ὁ ἀνεμος τοὺς θρήνους μου ὁ φεῦγον ἀροῦται.

• Ἐν μέσῳ τῶν πλοοσίων τοῦ κτημάτων ὁ πατήρ μου
Διῆγε βίον ἡτυχον καὶ εὐτυχῆ συγχρόνως
Ἀνέλαμπε γαλήνιος ἐμπρὸς τοῦ ὁ ἀσπύρ μου,
Διότι τῆς οἰκίας τοῦ βλαστός ἤμην ὁ μένος.

• Μνηστῆρες πολυάριθμοι τὴν πατρικὴν οἰκίαν
Ἐσάναζον προτείνοντες ὅπως μετ' ἠμεροθῶσι.
Λόγους γλυκίως μ' ἀπεύθυνον, καὶ ἐπίπλαστον βωπιεῖαν
Ἐπλήρουν μου τὴν ἀκοὴν οἱ λόγοι τῶν οἱ τόσοι.

• Καὶ καθ' ἑκάστην ἤρχετο τὸ λάμπον τοῦτο κλῆθος
Μετ' ὄρα πλουσιώτατα. Ἐν τούτοις μετὰ τῶν
Ὁ Φαῖδρος μ' ἐπληροῦσεν. Εἶχ' εὐγενὲς τὸ ἦθος,
Μ' ἐλάλη καὶ ἡ ὄψις τοῦ δειλῆ καὶ σεμνῆ ἦτον.

• Ὁ Φαῖδρος ἀπλοῦν ἔνδυμα καὶ τειπεινὸν ἐφόρει.
Δὲν εἶχε πλούτον ἢ στυλινὸν τοῦ κόσμου μεγαλαῖον.
Μετ' ἠρώτην εἰς τὴν ζωὴν, μ' ὄξιν ἐπροχώρει
Τὸν ἔδλεπα μετὰ στοργῆς καὶ τὸν προτεμενίδων. »

• Τὸ ἄθος ἀπὸ τὴν χρυσῆν ἀλπόμενον ἀκτῖνα,
Οἱ θρόμβοι οἱ καθαριώτεροι τῆς αἰθερίας δρόσου
Ἀπὸ τὰ τῆς καρδίας τοῦ αἰσθημάτων ἐκίνα,
Δὲν ἦσαν προσρελίστερα, δὲν ἦσαν θεδαῖώσου.

• Εἶναι γλυκὴ τὸ θελητήριον τῆς δρόσου τῶν ἀνθέων,
Πλὴν χάρην ἔχει ἄστατην, διάρκειαν βραχείαν
Αὐτὸς εἶχε τὸ θελητήριον τῶν ὄντων τῶν ὠραίων,
Ἐγὼ τὸ εὐμετάδλητον αὐτῶν, τὴν ἄστασιν.

• Διότι μ' ἐκυρίευσεν ἐπίδειξις ματαία
Τὸν ἔρημιτον εἰς ταραχῆς, εἰς ἀπαραγμοὺς καρδίας.
Κ' ἐνῶ ἡ δυστυχία τοῦ μ' ἐλύπει ἡ θεδαία.
Ἡ ἀρρῶν! ἔθριάμεινον κατὰ τῆς δυστυχίας

• Καὶ βαρυνθεὶς τὴν ἀσκεπτον διαγωγὴν μου πλέον
Μ' ἀρῆκε θῦμα τῶν παθῶν, τῆς ματαιότητός μου
Εἰς μοναξίας ἔφυγε κοιλάδων καὶ ὄρεων,
Ὅπου ἀπέθνε μακρὰν τῶν ταραχῶν τοῦ κόσμου.

• Καὶ τὴν θλίψεως πικρῆς καὶ μετανόιος θῦμα,
Ζητῶ τὴν μοναξίαν τοῦ, τὸ ἔρημον τοῦ μῆμα.
Ἡ πένθειός μου πλάνησις ἐκεί θὰ τελειώσῃ,
Τὰ κρίματά μου ἡ ζωὴ αὐτῆ μου θὰ πληρώσῃ »

• Εἰς τὴν ἀπελπισίαν μου ἐγκαταλειμμένη
Ἐκεί ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ θεοῦ ἀποθνήσκω πλέον
Ἐκεί εἶν' ἐξ αἰτίας μου ἡ κόνη τοῦ θαμμένη,
Ἐπὶ αὐτοῦ καὶ ἐγὼ ποθῶ τὸν τάφον τελευταίον.

• — Δὲν ὁ ἀποθνήσκω! » ἔκραζεν εὐθύς ὁ ἔρημίτης
Τὴν ἐσφραγῆ εἰς τὸ στήθος τοῦ. Ἐκπεπληγμέν' ἡ κόρη
Ν' ἀποσπῶρῃ ἐξήτεσε, ἀλλ' ἔπαυσε ἡ ὀργὴ τῆς,
Διότι εἰς τὸ στήθος τῆς τὸν Φαῖδρον ἐθεώρει!

• Ὁ αἰδῶτος ποθητῆ, ὃ τῆς ψυχῆς μου φίλη!
Μετ' ὄλμιμα λαρότητας ἐπίδωξόν με, εἶσαι
Ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος τῶν παθῶν μου ὀμίλει,
Ἐάν τὰς τῶσας θλίψεις μου ἐκείνας ἐνθυμῶσαι.

• Ὁ! ἄρα εἰς τὸ στήθος μου, Ἄργε, νὰ σὲ θλίψω,
Τὸν ἔρημον τοῦ στήθους μου νὰ λαμπρόνισμα πόνον!
Μακρὰν σου εἶν' ἀδύνατον στιγμὴν ἐγὼ νὰ λείψω,
Διότι σὲ ἠγάπησον καὶ σὲ λατρεύω μόνον!

• Ἡ ὄρα αὐτῆ εὐτυχῶς τοὺς ὄρα στυγεῖται
Ἀληθῆς ἔρωσ τὴν λοιπὴν ζωὴν μας θεὸς λαμπρόνισμα,
Τὰς σταθερὰς ὁ Κύριος καρδίας στεφανῶναι
Τοῦ τὰρ οὐτίλος ἡ αὐτῆ θεὸς μετ' δεχθῆ γαλήνη!

X. ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

—ο—

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Τῶν εἰς τὰ φυλλάδ. 140 καὶ 143 καταχωρισθέντων
ἀσματίων (*).

Α'.

« Η ΕΛΛΗΝΙΣ. »

Ἄντι

Γράφε

Στροφή Β'.

Προβαίνει ἡ Ἑλληνίς. Προβαίνει καὶ ἡ Ἑλληνίς

Στροφή Δ'.

Τῆς φαντασίας ἐπίνοιας. Τῆς φαντασίας ἐπίνοιας

Στροφή Η'.

Χερουδιαὴν τερπνότητα. Χερουδικαὶ τερπνότητες

Στροφή Θ'.

Ποῦ εἶν' ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ. Ποῦ εἶν' ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ
αὐτοῦ

Τῆς δημιουργίας αὐτῆς. Τῆς δημιουργίας αὐτῆς,

—ο—

Δ'.

« ΤΟ ΑΙΟΛΟΧΟΡΑΟΝ »

Στροφή Ε'.

Ἡ ἔρημία καὶ ἡ συμφορὰ. Ἡ ἔρημία καὶ ἡ συμφορὰ.

—ο—

ΣΤ'.

« ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΛΕΞΕΙΣ »

Στροφή Β'.

Μένει ὁ ἔρωσ μου εἰς τὸν Μένει ὁ ἔρωσ μου εἰς τὸν
τάφον τάφον

(*) Ἐπειδὴ τὰ ὑπὸ στοιχ. Β. καὶ Γ'. ἀσμάτια ἐξελέθησαν ἐτραχίμεινα θέλουσιν ἀνατοπωθῆν προσεχῶς.